

ACCIO

Setmanari d'Esquerra Republicana

Portantveu del Centre Republicà Català

Redacció i Administració: Francesc Layret, 21

ANY XV

BADALONA. 1 DE JULIOL DE 1933

NÚM. 635

II Congrés Nacional Ordinari d'Esquerra Republicana de Catalunya

Tingué lloc d'acord amb l'anunciat oportunament. Hi assistiren les delegacions de quatre-centes vuitanta dues entitats. Es presentaren més de tres-centes proposicions. Això i els debats, demostraren que Esquerra Republicana és un partit polític i no un orfeó. Els que esperaven una escissió per baralles de família han quedat defraudats. El que s'ha demostrat és la gran intensitat de l'esquerrisme del Partit i que si alguna escissió hi hagués no seria per a renunciar els principis bàsics que ens agrupen sinó per mal entesos o discrepància de procediments que amb tot haurien d'ésser molt greus per a produir un trencament.

Una de les coses que es palesà encara una vegada més de manera ben ostensible, és que la ferma adhesió al nostre honorable President Francesc Macià segueix al comble i sense que cap evaporació l'amenaci; la del nostre amic Companys s'intensifica; una nova figura es destacà davant del Congrés: el senyor Pi i Sunyer, Conceller-Delegat de la Generalitat, que ja ho estava davant Catalunya i termes enllà. El senyor Pi i Sunyer pronuncià un notable i assenyat discurs que li valguè xardoroses ovacions.

La tasca d'aquest Congrés ha de reportar excel·lents fruits beneficiosos pel Partit i per Catalunya. Hi posarem tot el nostre entusiasme perquè així sia.

En parlar del Congrés del Partit les tasques del qual no ressenyem per manca d'espai i perquè la premsa diària ja ho feu oportunament amb més elements, donarem compte de quelcom que afecta a la nostra entitat. És el que segueix:

El «Centre Català» demanà l'ingrés al Partit. També el demanà «Esquerra Catalana Federal» que n'havia estat expulsada [Abdues foren admises en forma contrària a l'esperit i lletra del Reglament del Partit. La setmana passada ja ho explicava un company nostre en aquestes mateixes planes.

En llegir les adhesions al Congrés, la d'aquells dos Centres fou impugnada per la nostra Delegació i passaren a una comissió dictaminadora on la nostra delegació fou grollerament insultada per un home que pel que s'ha vist, el

sentiment fraternal que ha d'inspirar els partits en ell s'hi ha transformat en odi, i hom s'imagina que el títol acadèmic que ostenta hauria de donar el to d'home culte que correspon a un home de carrera i no la impressió d'un taberner renegat, dit sense voler ofendre els taberners, els quals no tenen cap culpa de trobar-se en l'ambient que els rodeja; les persones es julgen segons llur emplaçament. La Comissió, atabalada, per induïda l'errònia creença que les coses dels pobles es redueixen a petits plats de família que no interessa la gran col·lectivitat, dictaminà que la nostra impugnació la fallés la Federació però, entretant, que les delegacions fossin admises a les tasques del Congrés. Cal advertir que el Comité Local del Partit impugnà al seu dia, l'acord de la Comarcal admetent les mantades entitats).

El dictàmen fou impugnat pels nostres delegats fent història de la vida del nostre Centre i de la nostra política local declarant la incompatibilitat manifesta entre aquelles entitats amb nosaltres tant per la desgraciada política de l'Ajuntament com pels procediments antidemocràtics emprats per adherir un dels Centres d'Esquerra, quals procediments conednem per no estar d'acord amb l'ideari del Partit i amb la nostra consciència.

Els defensors d'aquelles entitats diuen que no podem impedir que els ciutadans siguin del Partit. Deixem això per discutir-ho — si cal — a son temps. Ara direm que és absurd tan del punt de vista polític com econòmic, que hi hagin tres entitats d'una mateixa ideologia una al costat de l'altre. Tenen o no tenen tots el mateix ideari i programa? El tenen tots igual? Quina necessitat hi ha de mantenir tres domicilis amb les corresponents despeses generals triplicades? I si no defensen el mateix ideari, perquè han de conviure en un mateix partit? I si realment tots senten els mateixos ideals perquè no han vingut al nostre Centre? Perquè voldrien manar? Que vinguin i si mereixen la confiança de l'assemblea, o sigui de tots els companys podran governar; no són els Concellers Directius que ho disposen, són els afiliats. Que no venen perquè hi ha determinades persones? No és cert; els que això diuen és que tenen por de que la seva fulla política sigui declarada no grata i volen ingressar al Partit per la porta del darrera. Justament els noms de aquells que han llançat al torrent del remors són garantia de l'entitat i miren quina coïn-